

## Poselství Svatého otce Lva XIV. k 6. světovému dni prarodičů a seniorů

Svátek svatého Jáchyma a svaté Anny, 26. července 2026

*Nikdy na vás nezapomenu (Iz 49,15)*

Drazí bratři a sestry,

Prostřednictvím proroka Izaiáše nám Pán slibuje, že na nikoho z nás nikdy nezapomene. Ujišťuje nás, že si vryl naše tváře do dlaní svých rukou (srov. Iz 49,16) a že jeho láska je větší než láska matky k jejímu dítěti (srov. Iz 49,15). Prorok nám dává nahlédnout do důvěrného a intenzivního dialogu, v němž Bůh oslovuje důvěrným způsobem každého jednotlivce i celý lid. I dnes můžeme tato slova číst jako slova určená každému z nás a každý může slyšet, jak jsou slova „Nikdy na tebe nezapomenu“ adresována přímo jemu.

Jsou to slova, která nás naplňují útěchou a nadějí. Jsou odpovědí na trýznivý pocit, který znepokojuje srdce: „Hospodin mě opustil, můj Pán na mě zapomněl“ (Iz 49,14). Jak často v Písmu svatém, zejména v žalmech, pramení modlitba ze zoufalství těch, kteří mají pocit, že jejich život nikoho nezajímá a že jsou opomíjeni! Bolestný pocit zapomenutí bohužel sdílí mnoho lidí, mezi nimiž je i nemalý počet starších osob.

Boží láska, která na nikoho nezapomíná, se nabízí jako akt spravedlnosti a jako odpověď na anonymitu, v níž se lidský život až příliš často ztrácí. Zejména životy mnoha starších lidí se zdají být zahaleny závojem, který rozostřuje rysy jejich tváří a zahaluje je do zapomenutí. To se děje v domovech, kde vládne osamělost, a také v těch pečovatelských zařízeních, kde hrozí, že jedinečnost každého člověka bude redukována na číslo lůžka nebo nemoc.

Oslava Světového dne prarodičů a seniorů je příležitostí k tomu, abychom si znovu uvědomili, že církve je povolána být matkou pro všechny a že v každém věku je možné se vždy považovat za Boží syny a dcery. Ať je tedy tento den inspirací pro všechny, zejména pro mladé, k oživení krásného zvyku navštěvovat prarodiče, starší členy rodiny a dokonce i ty, kteří nemají nikoho, kdo by je navštívil. Přineste jim prostřednictvím tohoto poselství a své přítomnosti blízkost a náklonnost papeže. Postarejte se o to, aby slova proroka „Ale já na vás nikdy nezapomenu“ nabyla podoby něžného a láskyplného setkání. „V době, která upřednostňuje rychlost a roztráštěnost, člověk stále touží po péči a uznání ze strany pozorných myslí, laskavých slov a rukou schopných něhy. Digitální kultura znásobuje spojení a nabízí nové příležitosti k interakci; lidské srdce si však zachovává neodvolatelnou potřebu skutečné blízkosti“ (Encyklika Magnifica Humanitas, 239).

Církev chápe utrpení svých starších členů; dobře ví, že jsou až příliš často vnímáni skrze prizma stereotypů a považováni za břemeno; je si vědoma toho, že ekonomika zaměřená na zisk oslabuje rodinné vazby; ví, že mnoho starších lidí zůstává opuštěno dětmi, které jsou nuceny migrovat nebo v některých případech bojovat ve válkách. Pro každý z těchto důvodů s radostí hlásá Pánův slib: „Ale já na tebe nikdy nezapomenu!“

Je radostí v každém věku, ale zvláště když již nejsme mladí, objevit, jak řekl Jan Pavel I., že jsme příjemci „neumírající lásky ze strany Boha. Víme: on má vždy oči upřené na nás, i když se zdá, že je tma. On je náš otec; ještě více je naší matkou“ (Angelus, 10. září 1978). I když nám to nepřijde přirozené, pravdou je, že ani ve stáří nepřestáváme být syny a dcerami; proto pozvání k návratu do náruče Boha – jehož láska je otcovská i mateřská – zůstává platné v každém věku.

Pro mnohé se objevování Boží něhy odehrává v průběhu celého života, někdy dokonce až v jeho závěrečné fázi. Na rozdíl od minulosti je totiž stále častější, že lidé dosáhnou stáří, aniž by prožili skutečnou zkušenost víry. V takových případech se stáří – počínaje otázkami, které se v této životní etapě vynořují s větší naléhavostí – může stát tím pravým okamžikem k zahájení či obnovení duchovního života. Na této nové cestě lze poznat, že Bůh, jak říká svatý Augustin, „je matkou, protože miluje, protože živí, protože pečuje, protože chrání“ (Komentář k Žalmu 27, II, 18). Je to uvědomění, které nám pomáhá nestydět se za křehkost, která se objevuje, a také pochopit, že se vždy potřebujeme navzájem a potřebujeme pozornost a péči. K Bohu, který se k nám přibližuje a kterého se učíme rozpoznávat v jeho něžnosti, se nyní můžeme obrátit s dětskou důvěrou v modlitbě. Nikdy není pozdě začít se k němu obracet. Může to být velkým darem pro každého.

Vážení starší muži a ženy, papež František o vás hovořil jako o „novém lidu“ (Katecheze, 23. února 2022), neboť počet starších lidí v dějinách lidstva nikdy nebyl tak vysoký. Je proto důležitější než kdy jindy zamyslet se společně s vámi, tímto „novým lidem“, nad tím, jaké může být naše povolání v době, kdy se zdá, že převládá křehkost – která je člověku průvodcem od narození. Rád bych vám řekl: nebojte se křehkosti! Právě tato slabost v sobě skrývá nový potenciál, který osvětluje i ostatní etapy života. Vskutku, když „uznáme svou křehkost, naše srdce se otevrou vzájemné podpoře a vzývání Toho, který může udělit to, co žádná lidská moc nemůže zajistit: hluboké smíření srdcí a s ním i pravý mír“ (Setkání s alžírskou komunitou, bazilika Panny Marie Africké, Alžír, 13. dubna 2026).

Takto můžeme prožívat své stáří jako křesťané: jako „křehcí“, ale zároveň jako „povolání“. Muž i žena se totiž mohou ve stáří znovu narodit (srov. Jan 3,4–6) a spolu s prorokem zvolat: „Jestliže se obrátíte a zůstanete klidní, budete zachráněni; v pokoji a důvěře je vaše síla“ (Iz 30,15). Tato síla se může stát výzvou, abychom se při zajišťování lidského soužití neuchylovali k cestám arogance a moci, ale k cestám smíření a pravého míru. V této době, tak krutě poznamenané násilím války a společenskými nepokoji, si mnozí kladou otázku, jaký bude svět, ve kterém vyrostou jejich vnoučata. Vyzývám vás, drazí přátelé, abyste se ke mně připojili v upřímné modlitbě za to, aby brzy nastal mír na celém světě.

Drazí starší bratři a sestry, děkuji vám, že mě každý den podporujete svými modlitbami, zejména když se modlíte svatý růženec. Z hloubi srdce vám tuto vděčnost oplácím a loučím se s vámi touto modlitbou: ať nás Pán, který na nás nikdy nezapomíná, vždy obnovuje ve víře, naději a lásce!

Ve Vatikánu, 15. června 2026

Lev PP. XIV